

Читам, па шта? 2021.

„Страх од књиге“, Сузан Тамаро

Главни јунак ове књиге је дечак Леополд који је много волео да трчи. Желео је да за рођендан добије патике. Међутим, родитељи су му стално куповали књиге. Он их никако није волео. Његова мама је била забринута због резултата у школи, па га је једног дана одвела код доктора. Он је рекао да Леополд има поремећај који је познат као „страх од књиге“. Забранио му је видео игре и гледање телевизије и саветовао родитеље да га натерају да чита што више. Тата му је због тога прописао дневну дозу читања. Леополду је то тешко пало и имао је ноћне море због тога.

Када су му и за осми рођендан купили књиге, он је решио да побегне од куће. Спаковао је ствари у ранац и отишао на последњу аутобуску станицу. Тамо је наишао на један парк. Уморио се од играња и сео је на клупу поред једног старца да поједе ужину. Старац је био слеп, али је брзо кроз разговор са дечаком схватио да је он побегао од куће. Одушевио је дечака са својим занимљивим причама о авантурама које је доживео док је обилазио свет на једрењаку.

Старац је признао Леополду да једино за чим жали у животу је што једну књигу није прочитао до краја. Била је то књига „Звездани путник“. Дечак је решио да оде са старцем у књижару и помогне му да заврши књигу.

У књижари се поново суочава са страхом, јер не може да чита. Продавачица је брзо приметила да дечак не види добро и питала га за наочаре. Старцу је тада све било јасно. Вратио је Леополда кући. Тамо је разговарао са његовом мајком и указао јој на проблем који он има са видом.

Тада је све било много лакше. Са мајком је отишао код оптичара од кога је добио наочаре са дебелим дном. Више није имао страх од књиге и читања. Наставио је да чита многе друге књиге и са старцем да прича о њима у парку.

Тада му је старац признао да није обишао свет осамнаест пута као што му је некад рекао. Био је ноћни портир, па је читао како би избегао досаду и остао будан.

За следећи рођендан Леополд је од родитеља добио патике, па је ишао у парк да трчи као што је одавно већ желео.

Порука ове књиге је да је сваки проблем решив, али да родитељи треба да разговарају са својом децом о свему и да их саслушају. Такође, књига је највећи пријатељ сваког човека и може вас спасити од досаде и одвести вас тамо где никада нисте били.



„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Јунакиња ове књиге је девојчица Лота. Она има пет година и живи са родитељима и старијим братом Јонасом и сестром Мија-Маријом.

Лота је иначе била веома добра девојчица, али се једног јутра пробудила љута. Сањала је те ноћи да су брат и сестра тукли њеног плишаног Меду. Меда је у ствари био плишано прасе, али Лота је говорила да је он медвед. Када јој је мама рекла да обуче џемпер, Лота се жалила да је он гребе. Желела је да обуче свечану хаљину, али јој мама није дозволила. Толико се наљутила на маму да јој је чак рекла да је глупа. Мама је послала Лоту у собу да се смири и поново постане добра.

Када је мама отишла у продавницу, Лота је спаковала своје ствари и побегла од куће. Прешла је у двориште код тета Берге, прве комшинице. Лота је питала да живи код ње. Тета Берга је пристала да је прими да живи на тавану њене шупе. Девојчица је распредила све и обрисала прашину. Имала је кревет, комоду са фиокама и још пуно занимљивих ствари. Планирала је да заувек остане ту. Када су је сестра и брат посетили, рекла им је да не планира да се врати кући.

Ипак, када је пао мрак и када је легла у кревет, уплашила се. Почела је да пева како би победила страх. Тада је чула неког како се пење уз степенице. Био је то њен тата. Дошао је да је води кући. Била је пресрећна што ће се вратити својој кући и загрлити маму.

Ова књига је јако забавна и учи нас томе да не треба да се љутимо за сваку ситницу и да је код куће, ипак, најлепше и најсигурније.

Лана Старовла II₁



„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Главни ликови књиге су Клара и њен брат, врло несташна деца, која стално западају у разне невоље и чудне ситуације. Зато их родитељи често грде.

Најзанимљивији део је онај у коме деца брину о псу. Једнога дана тата им је поклатио пса јазавичара. Били су пресрећни због тога. Тата им је објаснио да је то расан пас и да има познате претке, који су пуно пута добили награде на такмичењима. Назвали су га Шнуфи. Док су седели и мазили Шнуфија, пало им је на памет да га поделе на пола. Решили су да Клари припадне глава и предње шапе, а њеном брату задњи Шнуфијев део. Измерили су га и означили половину. Клари је припало да брине о његовом јелу, а брату су припали изласци напоље. Једнога дана када су мама и тата изашли напоље, Клара је решила да офарба своју половину у плаво мамином фарбом за косу. Није јој се свиђала његова боја. Ни брату се није свиђала Шнуфијева боја, па је решио да своју половину офарба у црно бојом за кожу. Тако је Шнуфи постао пас у две боје. Када се видео у огледалу, дуго је лајао на себе. Онда су дошли мама и тата. Нису могли да верују шта виде. Добро су изгрдили децу и рекли им да те недеље неће добити џепарац. Након тога су Клара и брат морали да купају Шнуфија. Црна боја се лако скинула, али плава боја није могла да се опере. Тако је Шнуфи остао и даље пас у две боје.

Препоручила бих другој деци да прочитају ову књигу јер је забавна и поучна. Има смешних делова и доживљаји брата и сестре су веома интересантни, па је лако читати. Може се научити да треба да слушамо родитеље да се не би десило нешто лоше. Пас Шнуфи је, срећом, био добро после дечије игре, али је могло да се деси и нешто страшније.

Лана Старовла II₁

